

A tülökvár

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon innét, az Óperenciás-tengeren túl, ahol a kis kurta

farkú malac túr, túlannan túl, még azon is túl, volt egyszer egy király. Ennek a királynak annyi vára volt, hogy szerét-számát sem tudta már. Egyszer, amint ott üldögélt a palotája tornácán, elkezdte számolgatni, sorolgatni, hogy mi mindenféle vára van neki. Hogy van már neki arany vára, ezüstvára, gyémántvára; van neki favára, de még üvegvára is; van neki mindenféle vára, csak tülökvára nincs. No'iszen, ha nincs, majd lesz. Mindjárt kihirdettette az országban, hogy ki, ami tülköt talál, mind hordja az ő udvarába. Hej, gyerekek, ha láttátok volna, mi történt erre! Megmozdultak a népek mindenfelé, szedték-vették a tülköt, ahol találták, s vitték a király udvarába, ki ölben, ki talyigán, ki hatlovas szekéren. Vítették, ha jól láttam, még bársonyhintón is. Hát egyszer csak annyi a tülök, hogy nem fér a király udvarában. Eh, gondolja a király, minek nekem tülökvár? Azzal úgy, ahogy odahordatta azt a rengeteg sok tülköt, mind elhordatta, s behányatta a Tiszába. Ha majd az a sok tülök mind elázik, csak gyertek, jelentsétek nekem, s tovább mondom a mesémet.